

عنوان مقاله:

محدودیت‌های تعیین حق سرنوشت در حقوق بین الملل و حقوق ناظر بر جدایی طیان حقوق بین الملل

محل انتشار:

هفتمین کنفرانس ملی دستاوردهای نوین در حقوق و روانشناسی (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسنده:

شیرزاد امیری - استادیار گروه حقوق، واحد اسلام آباد غرب، دانشگاه آزاد اسلامی، اسلام آباد غرب، ایران

خلاصه مقاله:

جدایی به عنوان یکی از اشکال تشکیل کشور در کنار سایر اشکال مطرح می‌شود. پیش از هر چیز باید به تفاوت تشکیل کشور تغییر کشور و تغییر حکومت توجه داشته باشیم. تشکیل کشور متنضم‌من دو امر است ایجاد مرزهای سرزمینی جدید یا تغییر در مرزهای سرزمینی پیشین و ظهور شخصیت حقوقی جدید منظور از تغییر کشور، صرفاً تغییر در مرزهای سرزمینی آن است که نیازی به شناسایی مجدد کشورها ندارد و تغییر حکومت نیز یا ناشی از انقلاب است یا کوادتاً با اصلاح قانون اساسی که جز در صورت وجود توافقی دیگر، موضوعی اس است که مربوط به امور داخلی کشورها می‌شود اشکال تشکیل کشور در کنوانسیون جانشینی کشورها بر معاهدات مصوب ۱۹۷۸ بیان شده است اشکال تشکیل کشوری نوین عبارتند از «فروپاشی که طبق آن یک کشور به دو یا چند کشور جدید تقسیم می‌شود و اثری از حاکمیت پیشین باقی نمی‌ماند مانند فروپاشی شوروی سابق و یوگسلاوی سابق؛ «اتحاد» که طبق آن دو کشور با هم متحد می‌شوند و حاکمیتی جدید را به نمایش می‌گذارند مانند وحدت آلمان دموکراتیک با آلمان سوسیالیست و در نهایت انفکاک که خود بر دو نوع است: «واگذاری» که طبق آن بخشی از سرزمین را رضایت یا شناسایی دولت مرکزی مستقل اعلام می‌شود مانند موارد بنگلادلش و ارینه؛ «جدایی» که طبق آن بخشی از سرزمین بدون رضایت دولت مرکزی مستقل اعلام می‌شود مانند موارد کورزوو، اوستیای جنوبی و آبخازیا. اشکال «تغییر» کشور که متنضم‌من تغییر در مرزهای سرزمینی کشور است. در حالی که حقوق ناظر بر جدایی طیان دچار سکوت، اجمال و ابهام بوده است. در این راستا حقوق بین الملل با دو اصل کلی و متناقض حق تعیین سرنوشت برای مردم خواهان جدایی از یک سو و اصل احترام به تمامیت ارضی کشورها به نفع دولت مرکزی از سوی دیگر مواجه است. اجرای این حق همچنان با موانع و محدودیت‌هایی همانند حفظ تمامیت ارضی کشورها و اصل عدم مداخله در امور داخلی کشورها و ممنوعیت تجزیه طلبی و مهم تر از همه حفظ صلح و امنیت بین المللی مواجه است. از سوی دیگر، توجه روزافرون به حقوق بشر و جهان‌شمولی آن، تحولات عمدی‌های در قلمرو مفهوم و اجرای این حق به وجود آورده که در نتیجه، این امر موجب تقابل حقوق بشر و حاکمیت دولت‌ها گردیده است این حق فقط به دوران استعماری محدود می‌شود. حقوق بین الملل معمولاً از کشور مادر در خواسته اش برای حفظ تمامیت ارضی خود حمایت نمی‌نماید.

کلمات کلیدی:

حقوق بین الملل، جدایی، حق تعیین سرنوشت، اصل احترام به تمامیت ارضی کشورها، شناسایی کشور.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1936465>
